TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. kovo 17 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūra — Reglamentas (ES) Nr. 604/2013 — Valstybės narės, atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai — 3 straipsnio 3 dalis — Valstybių narių teisė išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį — 18 straipsnis — Už prašymo nagrinėjimą atsakingos valstybės narės pareigos, jeigu prašytojas atsiimamas — Direktyva 2013/32/ES — Tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendra tvarka — Tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimas“

Byloje C-695/15 PPU

dėl *Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság* (Debreceno administracinių ir darbo bylų teismas, Vengrija) 2015 m. gruodžio 18 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2015 m. gruodžio 23 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Shiraz Baig Mirza

prieš

Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai C. Lycourgos, E. Juhász, C. Vajda (pranešėjas) ir K. Jürimäe,

generalinė advokatė J. Kokott,

posėdžio sekretorius I. Illéssy, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. vasario 22 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— S. B. Mirza, atstovaujamo *ügyvédek* R. Miskolczi, B. Pohárnok, T. Fazekas ir G. Győző,

— *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, atstovaujamos Á. Szép,

— Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos M. Z. Fehér ir G. Koós,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir T. Henze,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. de Ree,

* Proceso kalba: vengrų.

— Europos Komisijos, atstovaujamos M. Condou-Durande ir A. Tokár,

susipažinęs su 2016 m. kovo 8 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, p. 31; toliau – reglamentas „Dublinas III“), 3 straipsnio 3 dalies ir 18 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant S. B. Mirza ir *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* (Imigracijos ir natūralizacijos tarnyba, toliau – Tarnyba) ginčą dėl pastarosios sprendimo, kuriuo, pirma, S. B. Mirza pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas buvo atmestas kaip nepriimtinas ir, antra, buvo nuspręsta jį išsiųsti iš Vengrijos.

Teisinis pagrindas

Europos Sąjungos teisė

Reglamentas „Dublinas III“

3 Reglamento „Dublinas III“ 12 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, p. 60) turėtų būti taikoma kartu su nuostatomis dėl šiuo reglamentu reglamentuojamų procedūrinių garantijų ir nedarant poveikio toms nuostatoms, laikantis tos direktyvos taikymo apribojimų.“

4 Šio reglamento 1 straipsnyje taip apibrėžtas jo tikslas:

„Šiuo reglamentu išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą (toliau – atsakinga valstybė narė), nustatymo kriterijai ir mechanizmai.“

5 Minėto reglamento 3 straipsnyje „Galimybė naudotis tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra“ nustatyta:

„1. Valstybės narės nagrinėja kiekvieną trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, bet kurios iš jų teritorijoje, įskaitant pasienį arba tranzito zonas, prašančio tarptautinės apsaugos, prašymą. Prašymą nagrinėja viena valstybė narė, būtent ta, kuri yra atsakinga pagal III skyriuje nustatytus kriterijus.

2. Jei remiantis šiame reglamente išvardytais kriterijais negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už jo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.

Jei prašytojo neįmanoma perduoti pirmajai paskirtai atsakinga valstybei narei, nes esama pagrįstų priežasčių manyti, kad tos valstybės narės prieglobsčio procedūra ir prašytojų priėmimo sąlygos turi sisteminių trūkumų, dėl kurių esama nežmoniško ar žeminančio elgesio, kaip apibrėžta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 4 straipsnyje, rizikos, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą atliekanti valstybė narė toliau nagrinėja III skyriuje išdėstytus kriterijus, kad nustatytų, ar kita valstybė narė galėtų būti paskirta atsakinga.

Jei pagal šią dalį negali būti perduodama jokiai valstybei narei, paskirtai pagal III skyriuje išdėstytus kriterijus, arba pirmajai valstybei narei, kurioje pateiktas prašymas, atsakingos valstybės narės nustatymo procedūrą atliekanti valstybė narė tampa atsakinga valstybe nare.

3. Kiekviena valstybė narė išsaugo teisę, laikydamasi Direktyvos [2013/32] taisyklių ir garantijų, išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį.“

6 Reglamento „Dublinas III“ 7 straipsnio „Kriterijų hierarchija“ 2 dalyje numatyta:

„Pagal šiame skyriuje įtvirtintus kriterijus atsakinga valstybė narė nustatoma atsižvelgiant į padėtį tuo metu, kai prašytojas pirmą kartą valstybei narei pateikė tarptautinės apsaugos prašymą.“

7 Šio reglamento 18 straipsnyje „Atsakingos valstybės narės pareigos“ nustatyta:

„1. Pagal šį reglamentą atsakinga valstybė narė įpareigojama:

<...>

c) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, atsiėmusį nagrinėjamą prašymą ir paprašiusį tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba esantį kitos valstybės narės teritorijoje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento;

<...>

2. <...>

Į 1 dalies c punkto taikymo sritį patenkančiais atvejais, kai atsakinga valstybė narė nutraukė prašymo nagrinėjimą prašytojui atsiėmus prašymą prieš priimant pirmosios instancijos sprendimą iš esmės, ta valstybė narė užtikrina, kad prašytojas turėtų teisę paprašyti, kad būtų baigtas jo pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimas, arba pateikti naują tarptautinės apsaugos prašymą, kuris nėra laikomas vėlesniu prašymu, kaip numatyta Direktyvoje [2013/32]. Tokiais atvejais valstybės narės užtikrina, kad būtų užbaigtas prašymo nagrinėjimas.

<...>“

8 Minėto reglamento 26 straipsnio „Pranešimas apie sprendimą dėl perdavimo“ 1 dalyje numatyta:

„Jei prašoma valstybė narė sutinka prašytoją arba kitą 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytą asmenį perimti savo žinion arba atsiimti, prašančioji valstybė narė praneša atitinkamam asmeniui apie sprendimą perduoti jį atsakingai valstybei narei ir atitinkamais atvejais jo tarptautinės apsaugos prašymo nenagrinėjimą. Jei atitinkamam asmeniui atstovauja teisės konsultantas arba kitas patarėjas, valstybės narės gali nuspręsti apie sprendimą pranešti tokiam teisės konsultantui arba kitam patarėjui, o ne atitinkamam asmeniui ir atitinkamais atvejais apie sprendimą pranešti atitinkamam asmeniui.“

9 To paties reglamento 27 straipsnio „Teisės gynimo priemonės“ 1 dalyje nustatyta:

„Prašytojas arba kitas 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytas asmuo turi teisę į veiksmingą teisės gynimo priemonę ir gali pateikti teismui skundą dėl sprendimo dėl perdavimo faktinių ir teisinių pagrindų arba prašyti jį peržiūrėti.“

Direktyva 2013/32

10 Direktyvos 2013/32 28 straipsnio „Procedūra netiesiogiai atsiėmus prašymą arba jo atsisakius“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Kai yra pagrįsta priežastis manyti, kad prašytojas netiesiogiai atsiėmė savo tarptautinės apsaugos prašymą arba jo atsisakė, valstybės narės užtikrina, kad sprendžiančioji institucija priimtų sprendimą nutraukti nagrinėjimą arba, jeigu tinkamai išnagrinėjusi prašymo esmę pagal [2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos] Direktyvos 2011/95/ES [dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, p. 9)] 4 straipsnį ji mano, kad prašymas yra nepagrįstas, atmesti prašymą.

Valstybės narės gali daryti prielaidą, kad prašytojas netiesiogiai atsiėmė tarptautinės apsaugos prašymą arba jo atsisakė, visų pirma, kai nustatoma, kad:

<...>

b) jis slapstosi arba išvyko be leidimo iš vietos, kurioje gyveno arba kurioje buvo laikomas, per pagrįstą laiką nesusisiekęs su kompetentinga institucija, arba jis per pagrįstą laiką neįvykdė pareigos apie save pranešti arba kitų pareigų susisiekti, nebent prašytojas pateikia įrodymus, kad taip atsitiko dėl nuo jo nepriklausančių aplinkybių.

Siekdamos įgyvendinti šias nuostatas, valstybės narės gali nustatyti terminus ar gaires.

2. Valstybės narės užtikrina, kad prašytojui, kuris vėl apie save praneša kompetentingai institucijai po to, kai buvo priimtas sprendimas nutraukti nagrinėjimą, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje, būtų suteikta teisė prašyti, kad jo byla būtų atnaujinta, arba pateikti naują prašymą, kuriam netaikoma 40 ir 41 straipsniuose nurodyta tvarka.

<...>

Valstybės narės gali leisti sprendžiančiajai institucijai atnaujinti nagrinėjimą nuo to etapo, kuriame jis buvo nutrauktas.“

11 Direktyvos 2013/32 33 straipsnyje „Nepriimtini prašymai“ nustatyta:

„1. Be bylų, kuriose prašymas nenagrinėjamas pagal Reglamentą [„Dublinas III“], valstybės narės neprivalo nagrinėti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95/ES, kai vadovaujantis šiuo straipsniu prašymas laikomas nepriimtinu.

2. Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

<...>

c) pagal 38 straipsnį šalis, kuri nėra valstybė narė, laikoma prašytojui saugia trečiąja šalimi;

<...>“

12 Šios direktyvos 38 straipsnio „Saugios trečiosios šalies koncepcija [sąvoka]“ 2 ir 5 dalyse nustatyta:

„2. Saugios trečiosios šalies koncepcijos [sąvokos] taikymui galioja nacionalinėje teisėje nustatytos taisyklės, įskaitant:

a) taisykles, kuriomis reikalaujama, kad tarp prašytojo ir atitinkamos trečiosios šalies būtų ryšys, kuriuo remdamasis tas asmuo turėtų svarių priežasčių vykti į tą šalį;

b) metodologines taisykles, kuriomis remdamosi kompetentingos institucijos įsitikintų, kad saugios trečiosios šalies koncepcija gali būti taikoma konkrečiai šaliai arba konkrečiam prašytojui. Tokią metodologiją sudaro atskirų atvejų nagrinėjimas, ar šalis yra saugi konkrečiam prašytojui, ir (arba) šalių, bendrai laikomų saugiomis, nacionalinis priskyrimas;

c) taisykles pagal tarptautinę teisę, leidžiančias atlikti atskirą nagrinėjimą, ar trečioji šalis yra saugi konkrečiam prašytojui, kurios bent leidžia prašytojui ginčyti saugios trečiosios šalies koncepcijos taikymą remiantis tuo, kad trečioji šalis nėra saugi jo konkrečiomis aplinkybėmis. Prašytojui taip pat leidžiama ginčyti sąsajos tarp jo ir trečiosios šalies pagal a punktą buvimą.

<...>

5. Valstybės narės periodiškai praneša Komisijai apie šalis, kurioms taiko šią koncepciją [sąvoką] pagal šio straipsnio nuostatas.“

13 Minėtos direktyvos 39 straipsnio „Europos saugios trečiosios šalies koncepcija [sąvoka]“ 1–3 ir 7 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės gali numatyti, kad tarptautinės apsaugos prašymo ir prašytojo saugumo jo konkrečiomis aplinkybėmis nagrinėjimas, kaip aprašyta II skyriuje, nevykdomas arba vykdomas iš dalies tais atvejais, kai kompetentinga institucija remdamasi faktais nusprendžia, kad prašytojas siekia atvykti arba neteisėtai atvyko į jos teritoriją iš saugios trečiosios šalies pagal 2 dalį.

2. Trečioji šalis gali būti laikoma saugia trečiąja šalimi taikant 1 dalį tik tuo atveju, jeigu:

a) ji yra ratifikavusi Ženevos konvenciją ir laikosi jos nuostatų be jokių geografinių apribojimų;

b) joje yra teisės aktais reglamentuojama prieglobsčio procedūra ir

c) ji yra ratifikavusi [<...>] žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją ir laikosi jos nuostatų, įskaitant reikalavimus, susijusius su veiksmingomis teisių gynimo priemonėmis.

3. Prašytojui leidžiama ginčyti Europos saugios trečiosios šalies koncepcijos [sąvokos] taikymą remiantis tuo pagrindu, kad jo konkrečiomis aplinkybėmis atitinkama trečioji šalis nėra saugi.

<...>

7. Valstybės narės periodiškai praneša Komisijai apie šalis, kurioms taiko šią koncepciją [sąvoką] pagal šį straipsnį.“

14 Direktyvos 2013/32 46 straipsnio „Teisė į veiksmingą teisių gynimo priemonę“ 1 ir 3 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad prašytojai turėtų teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę, kuria galėtų naudotis teisme, kad galėtų apskųsti:

a) sprendimą, priimtą dėl tarptautinės apsaugos prašymo, įskaitant sprendimą:

<...>

ii) laikyti prašymą nepriimtinu pagal 33 straipsnio 2 dalį;

<...>

iv) nevykdyti nagrinėjimo pagal 39 straipsnį;

<...>

3. Kad būtų laikomasi 1 dalies, valstybės narės užtikrina, jog taikant veiksmingą teisių gynimo priemonę būtų numatytas išsamus ir *ex nunc* faktinis ir teisinis tarptautinės apsaugos poreikių nagrinėjimas, įskaitant, atitinkamais atvejais, nagrinėjimą pagal Direktyvą [2011/95], bent vykdant apeliacines procedūras pirmosios instancijos teisme.“

Vengrijos teisė

Įstatymas dėl teisės į prieglobstį

15 2007 m. Įstatymo Nr. LXXX dėl teisės į prieglobstį (*Menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény*, *Magyar Közlöny 2007/83*; toliau – Įstatymas dėl teisės į prieglobstį) 2 straipsnyje nustatyta:

„Šiame įstatyme:

<...>

i) saugi trečioji šalis – šalis, dėl kurios kompetentinga prieglobsčio institucija yra įsitikinusi, kad su tarptautinės apsaugos prašytoju šioje šalyje bus elgiamasi pagal toliau išvardytus principus:

ia) prašytojui nereikia baimintis dėl savo gyvybės ar laisvės dėl rasės, religijos, pilietybės, priklausymo tam tikrai socialinei grupei ar politinių pažiūrų ir nekyla pavojus, kad jis patirs didelę žalą;

ib) pagal Ženevos konvenciją laikomasi asmens negrąžinimo principo;

ic) pripažįstamas ir taikomas nacionalinėje teisėje nustatytas draudimas išsiųsti į šalį, kurioje kiltų pavojus, kad prašytojas patirs Konstitucijos (*Alaptörvény*) XIV straipsnio 2 dalyje numatytą elgesį; ir

id) yra galimybė kreiptis dėl pabėgėlio statuso ir, jeigu suteikiamas šis statusas, gauti apsaugą pagal Ženevos konvenciją.

<...>“

16 Pagal Įstatymo dėl teisės į prieglobstį 45 straipsnio 5 dalį:

„Jeigu pirmiau išdėstytose 1 ir 2 dalyse numatytas negrąžinimo principas netaikomas, kompetentinga prieglobsčio institucija sprendime atmesti prašymą suteikti prieglobstį nurodo, pirma, panaikinti humanitariniais tikslais išduotą leidimą gyventi šalyje ir, antra, taikyti užsienio valstybės piliečio grąžinimo ir išsiuntimo priemones, jeigu pagal 2007 m. Įstatymą Nr. II dėl trečiųjų šalių piliečių atvykimo ir gyvenimo [(*2007. évi II. törvény a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról*)] šiam nesuteikiamas leidimas gyventi Vengrijos teritorijoje kitu pagrindu, ir nustato draudimo atvykti į Vengriją ir čia gyventi trukmę.“

17 Įstatymo dėl teisės į prieglobstį 51 straipsnio 1, 2 ir 4 dalyse nustatyta:

„(1) Jeigu Dublino reglamentų taikymo sąlygos neįvykdytos, kompetentinga prieglobsčio institucija priima sprendimą dėl prašymo priimtinumo ir dėl to, ar įvykdytos sąlygos priimti sprendimą dėl prašymo dalyko pagal pagreitintą procedūrą.

(2) Prašymas yra nepriimtinas, jeigu:

<...>

e) yra trečioji šalis, kuri prašytojo atžvilgiu gali būti laikoma saugia trečiąja šalimi.

<...>

(4) Prašymas gali būti pripažintas nepriimtinu pagal pirmiau išdėstytą 2 dalies e punktą tik tuo atveju, jeigu prašytojas

a) gyveno saugioje trečiojoje šalyje ir turėjo galimybę šioje šalyje paprašyti veiksmingos apsaugos, atitinkančios 2 straipsnio i punkto nuostatas;

b) vyko per tokios šalies teritoriją ir turėjo galimybę toje šalyje paprašyti veiksmingos apsaugos, atitinkančios 2 straipsnio i punkto nuostatas;

c) turi giminystės ryšių su asmenimis, kurie yra tokioje šalyje, ir gali atvykti į jos teritoriją arba

d) saugi trečioji šalis paprašo išduoti prašytoją.“

18 Įstatymo dėl teisės į prieglobstį 53 straipsnyje nustatyta:

„(1) Kompetentinga prieglobsčio institucija atmeta prašymą nutarimu, jeigu nustato, kad yra viena iš 51 straipsnio 2 dalyje nurodytų sąlygų.

(2) Sprendimus, kuriais prašymas atmetamas dėl nepriimtinumo arba pagal pagreitintą procedūrą, galima skųsti teismui. Išskyrus sprendimus, priimtus pagal 51 straipsnio 2 dalies e punktą ir to paties straipsnio 7 dalies h punktą, dėl teismui pateikto skundo skundžiamo sprendimo vykdymas nesustabdomas.

<...>

(5) Teismas, kuriam pateiktas skundas, negali pakeisti kompetentingos prieglobsčio institucijos sprendimo; jis panaikina administracinį sprendimą, priimtą pažeidžiant teisės normas, – išskyrus atvejus, kai pažeistos procedūrinės taisyklės, neturinčios reikšmės bylos esmei, – ir prireikus įpareigoja kompetentingą prieglobsčio instituciją pradėti naują procedūrą. Teismo sprendimas, kuriuo užbaigiama procedūra, yra neskundžiamas.“

2015 m. liepos 21 d. vyriausybės nutarimas

19 Pagal 2015 m. liepos 21 d. Vyriausybės nutarimo Nr. 191/2015 (VII.21.), kuriuo nacionaliniu lygmeniu nustatomos šalys, laikomos saugiomis kilmės šalimis ir saugiomis trečiosiomis šalimis (*191/2015. (VII. 21.) Kormányrendelet a nemzeti szinten biztonságosnak nyilvánított származási országok és biztonságos harmadik országok meghatározásáról*; toliau – 2015 m. liepos 21 d. vyriausybės nutarimas), 2 straipsnį:

„Saugiomis trečiosiomis šalimis, kaip jos suprantamos pagal Įstatymo dėl teisės į prieglobstį 2 straipsnio i punktą, laikomos Europos Sąjungos valstybės narės ir Europos Sąjungos narystės siekiančios valstybės kandidatės, išskyrus Turkiją, Europos ekonominės erdvės valstybės narės ir tos Jungtinių Amerikos Valstijų valstijos, kuriose netaikoma mirties bausmė, taip pat:

1. Šveicarija,

2. Bosnija ir Hercegovina,

3. Kosovas,

4. Kanada,

5. Australija,

6. Naujoji Zelandija.“

20 2015 m. liepos 21 d. vyriausybės nutarimo 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Jeigu prieglobsčio prašytojas gyveno vienoje iš trečiųjų šalių, kurios laikomos saugiomis pagal Europos Sąjungos saugių trečiųjų šalių sąrašą arba šio vyriausybės dekreto 2 straipsnį, arba vyko per vienos iš šių šalių teritoriją, per Įstatyme dėl teisės į prieglobstį numatytą procedūrą jis gali įrodyti, kad dėl savo konkrečios padėties negalėjo šioje šalyje gauti veiksmingos apsaugos, kaip ji suprantama pagal Įstatymo dėl teisės į prieglobstį 2 straipsnio i punktą.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

21 Pakistano pilietis S. B. Mirza 2015 m. rugpjūčio mėn. neteisėtai atvyko į Vengrijos teritoriją iš Serbijos. 2015 m. rugpjūčio 7 d. jis pateikė pirmą tarptautinės apsaugos Vengrijoje prašymą. Vykstant pagal šį prašymą pradėtai tarptautinės apsaugos suteikimo procedūrai, S. B. Mirza išvyko iš jam paskirtos gyvenamosios vietos. 2015 m. spalio 9 d. sprendimu Tarnyba nutraukė šio prašymo nagrinėjimą, nes, vadovaudamasi Direktyvos 2013/32 28 straipsnio 1 dalies b punktu, nusprendė, kad prašymas buvo netiesiogiai atsiimtas.

22 Vėliau S. B. Mirza buvo sulaikytas Čekijos Respublikoje, kai bandė patekti į Austriją. Čekijos valdžios institucijos paprašė Vengrijos atsiimti suinteresuotąjį asmenį, ir Vengrija, vadovaudamasi reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies c punktu, patenkino šį prašymą.

23 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, iš jam pateiktų bylos dokumentų nematyti, kad vykstant atsiėmimo procedūrai Čekijos institucijos būtų buvusios informuotos apie Vengrijoje taikomus teisės aktus ar Vengrijos institucijų praktiką, pagal kurią iš pradžių turėjo būti nagrinėjamas S. B. Mirza tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumas, o tada, kadangi Serbijos Respublika, Sąjungos narystės siekianti valstybės kandidatė, yra įrašyta į Vengrijos teisės akte pateiktą saugių trečiųjų šalių sąrašą, suinteresuotasis asmuo galėjo būti išsiųstas į Serbiją, nenagrinėjant jo prašymo iš esmės.

24 Vengrijai atsiėmus S. B. Mirza, 2015 m. lapkričio 2 d. jis pateikė antrą tarptautinės apsaugos Vengrijoje prašymą.

25 Pagal šį prašymą buvo pradėta antroji tarptautinės apsaugos suteikimo procedūra; per ją suinteresuotajam asmeniui buvo skirtas suėmimas.

26 Vykstant šiai antrai procedūrai S. B. Mirza buvo išklausytas 2015 m. lapkričio 2 d. Per apklausą Tarnyba atkreipė suinteresuotojo asmens dėmesį į tai, kad jo tarptautinės apsaugos prašymas gali būti atmestas kaip nepriimtinas, nebent jis įrodytų, kad jo konkrečiomis aplinkybėmis Serbijos Respublika nėra jam saugi trečioji šalis. Atsakydamas pareiškėjas nurodė, kad šioje valstybėje nebūtų saugus.

27 2015 m. lapkričio 19 d. sprendimu Tarnyba atmetė S. B. Mirza prašymą kaip nepriimtiną, nes, kiek tai susiję su suinteresuotuoju asmeniu, yra saugi trečioji šalis, t. y. Serbija, pagal 2015 m. liepos 21 d. vyriausybės nutarimo 2 straipsnį laikytina jam saugia. Tarnybos sprendime nurodyta, jog suinteresuotasis asmuo turėjo galimybę įrodyti, kad jo konkrečiomis aplinkybėmis Serbija nėra saugi trečioji šalis, tačiau to nepadarė. Tarnyba šiame sprendime nurodė taikyti suinteresuotojo asmens grąžinimo ir išsiuntimo priemones.

28 S. B. Mirza apskundė minėtą sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui; skunde jis teigia, kad nenori būti grąžintas į Serbiją, kur nebus saugus.

29 Šiomis aplinkybėmis *Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság* (Debreceno administracinių ir darbo bylų teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [reglamento „Dublinas III“] 3 straipsnio 3 dalį

a) reikia aiškinti taip, kad valstybės narės gali pasinaudoti teise išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį tik kol nustatoma atsakinga valstybė narė, ar šia teise taip pat galima pasinaudoti ir nustačius atsakingą valstybę narę?

b) Ar atsakyti į pirmiau pateiktą klausimą reikėtų kitaip tuo atveju, kai valstybė narė nustato, kad ji yra atsakinga valstybė narė, ne tada, kai prašymas pirmą kartą pateikiamas jos institucijoms pagal reglamento „Dublinas III“ 7 straipsnio 2 dalį ir to paties reglamento III skyrių, bet kai priima prašytoją iš kitos valstybės narės po to, kai pateikiamas prašymas jį perduoti arba atsiimti pagal reglamento „Dublinas III“ V ir VI skyrius?

2. Jeigu atsakydamas į pirmąjį klausimą Teisingumo Teismas išaiškintų, kad teise išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį galima pasinaudoti ir jau perdavus asmenį pagal reglamente „Dublinas III“ numatytą procedūrą,

ar reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalį reikėtų aiškinti taip, kad valstybės narės gali pasinaudoti šia teise ir tuo atveju, kai valstybė narė, atliekanti perdavimą, vykdant reglamente „Dublinas III“ numatytą procedūrą nebuvo informuota apie konkrečias nacionalinės teisės aktų nuostatas dėl šios teisės įgyvendinimo arba apie nacionalinių institucijų taikomą praktiką?

3. Ar reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalį galima aiškinti taip, kad tuo atveju, kai prašytojas buvo atsiimtas pagal minėto reglamento 18 straipsnio [1 dalies] c punktą, procedūrą reikia tęsti nuo to etapo, kuriame ji buvo nutraukta vykstant pirmesnei procedūrai?“

Dėl skubos procedūros

30 Nacionalinis teismas paprašė šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą nagrinėti pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnyje numatytą prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

31 Nacionalinis teismas šį prašymą grindžia, be kita ko, tuo, kad S. B. Mirza iki 2016 m. sausio 1 d. buvo skirtas suėmimas, vykstant procedūrai dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamo tarptautinės apsaugos prašymo, t. y. jam buvo skirta priemonė, kurios taikymą gali pratęsti šiuo klausimu jurisdikciją turintis teismas.

32 Be to, atsakydamas į Teisingumo Teismo prašymą, 2016 m. sausio 6 d. šis teismas informavo, kad minėtos priemonės taikymas pratęstas, kol bus priimtas galutinis sprendimas dėl S. B. Mirza tarptautinės apsaugos prašymo arba, jeigu toks sprendimas nebus priimtas iki 2016 m. kovo 1 d., iki šios dienos. Iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo Teisingumo Teismui pateiktos informacijos taip pat matyti, kad po 2016 m. kovo 1 d. suėmimas gali būti dar kartą pratęstas 60 dienų, o bendra suėmimo trukmė negali viršyti šešių mėnesių.

33 Pirma, pažymėtina, kad šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl reglamento „Dublinas III“, kuris patenka į ESV sutarties trečiosios dalies V antraštinės dalies, susijusios su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, sritis, išaiškinimo. Todėl jis gali būti nagrinėjamas pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

34 Antra, dėl skubos kriterijaus pasakytina, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką reikia atsižvelgti į tai, jog šiuo metu pagrindinėje byloje atitinkamam asmeniui yra atimta laisvė, ir tai, ar jis ir toliau bus kalinamas, priklauso nuo pagrindinės bylos baigties (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 24 punktą). Be to, atitinkamo asmens padėtį reikia vertinti tą dieną, kai nagrinėjamas prašymas dėl sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūros taikymo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *N.*, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 40 punktą).

35 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad šią dieną S. B. Mirza buvo atimta laisvė. Taip pat pažymėtina, kad suinteresuotojo asmens tolesnis kalinimas priklauso nuo pagrindinės bylos, kurioje nagrinėjamas S. B. Mirza tarptautinės apsaugos prašymo atmetimo teisėtumas, baigties. Iš nacionalinio teismo pateiktų paaiškinimų matyti, kad suėmimas S. B. Mirza buvo paskirtas nagrinėjant minėtą prašymą.

36 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgusi į teisėjo pranešėjo siūlymą ir susipažinusi su generalinio advokato nuomone, 2016 m. sausio 11 d. Teisingumo Teismo ketvirtoji kolegija nusprendė patenkinti nacionalinio teismo prašymą nagrinėti bylą pagal prejudicinio sprendimo priėmimo skubos tvarka procedūrą.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

37 Pirmuoju klausimu nacionalinis teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad valstybė narė gali pasinaudoti teise išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytoją į saugią trečiąją šalį ir po to, kai vykstant atsiėmimo procedūrai pagal šį reglamentą pripažino esanti atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo, kurį pateikė prašytojas, o vėliau šis prašytojas išvyko iš šios valstybės narės prieš priimant sprendimą dėl jo pirmo tarptautinės apsaugos prašymo esmės, nagrinėjimą.

38 Pirmiausia pažymėtina, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 1 straipsnį šiuo reglamentu siekiama įtvirtinti valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus.

39 Reglamente „Dublinas III“ nėra nuostatų, pagal kurias būtų draudžiama išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį tiek prieš nustatant atsakingą valstybę narę, tiek ją nustačius; šiame reglamente tik įtvirtinti valstybės narės, atsakingos už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai.

40 Kaip per posėdį pabrėžė Vokietijos vyriausybė, minėto reglamento 3 straipsnio 3 dalyje, nenustatant jokių laiko apribojimų, numatyta, kad kiekviena valstybė narė „išsaugo“ teisę išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytoją į saugią trečiąją šalį. Pagal šią nuostatą tokią teisę turi „kiekviena valstybė narė“ ir ja privalo naudotis „laikydamasi Direktyvos [2013/32] taisyklių ir garantijų“.

41 Be to, iš reglamento „Dublinas III“ 12 konstatuojamosios dalies matyti, kad Direktyva 2013/32 turėtų būti taikoma kartu su nuostatomis dėl šiuo reglamentu reglamentuojamų procedūrinių garantijų ir nedarant poveikio toms nuostatoms, laikantis minėtos direktyvos taikymo apribojimų.

42 Taigi pagal bendrą Europos prieglobsčio sistemą, kuriai priklauso reglamentas „Dublinas III“ ir Direktyva 2013/32, saugios trečiosios šalies sąvoka gali būti taikoma visoms valstybėms narėms, nesvarbu, ar tai būtų valstybė narė, atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatyta pagal reglamento „Dublinas III“ III skyriuje nurodytus kriterijus, ar kita valstybė narė pagal šio reglamento 3 straipsnio 3 dalį.

43 Antra, kiek tai konkrečiau susiję su Direktyvos 2013/32 33 straipsniu, dėl kurio prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar valstybė narė gali išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytoją į saugią trečiąją šalį po to, kai pagal reglamentą „Dublinas III“ nustatoma, kad ši valstybė narė yra atsakinga už šio prašymo nagrinėjimą, reikia konstatuoti, kad šiame straipsnyje, kuriuo siekiama sušvelninti atsakingos valstybės narės pareigą išnagrinėti tarptautinės apsaugos prašymą ir apibrėžiami atvejai, kuriais toks prašymas laikomas nepriimtinu, niekaip neapribota šio reglamento 3 straipsnio 3 dalyje numatytos teisės išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį taikymo sritis.

44 Atsižvelgiant į Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 1 dalyje vartojamą frazę „[b]e bylų, kuriose prašymas nenagrinėjamas pagal [reglamentą „Dublinas III“]“, kitokia išvada neįmanoma.

45 Iš tiesų šia fraze apibūdinti kiti atvejai, papildantys numatytuosius minėtame reglamente (pavyzdžiui, kai tarptautinės apsaugos prašytojas perduodamas šio reglamento 26 straipsnio 1 dalyje numatytai atsakingai valstybei narei), kuriais tarptautinės apsaugos prašymai nenagrinėjami. Taigi minėtoje direktyvoje vartojamomis sąvokomis neapribojama reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalies taikymo sritis.

46 Todėl tai, kad valstybė narė pripažino esanti atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą pagal reglamentą „Dublinas III“, netrukdo šiai valstybei narei paskui išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį.

47 Šios išvados nepaneigia pareiga, nustatyta minėto reglamento 18 straipsnio 2 dalyje; joje numatyta, jog „valstybės narės užtikrina, kad būtų užbaigtas prašymo nagrinėjimas“.

48 Šiuo klausimu pažymėtina, kad minėtoje nuostatoje tik patikslinamos tam tikros atsakingos valstybės narės pareigos, visų pirma šios valstybės narės pareiga užtikrinti, kad tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimas būtų užbaigtas, ir ši nuostata nesusijusi su teise išsiųsti prašytoją į saugią trečiąją šalį.

49 Taigi reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnyje neapribojama šio reglamento 3 straipsnio 3 dalies taikymo sritis, ypač valstybei narei, kuri per atsiėmimo procedūrą pripažįsta esanti atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo, kurį pateikė prašytojas, o jis vėliau išvyko iš šios valstybės narės prieš tai, kai pirmojoje instancijoje buvo priimtas sprendimas dėl esmės, nagrinėjimą.

50 Jeigu reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalis būtų aiškinama kitaip, tai reikštų šio reglamento 3 straipsnio 3 dalies išimtį, ir valstybės narės, kurios atsiima prašytoją pagal minėto reglamento 18 straipsnio 1 dalies c punktą, netektų teisės išsiųsti tokio prašytojo į saugią trečiąją šalį. Minėto 3 straipsnio 3 dalyje nėra jokios nuorodos į tokią išimtį ir šios išimties negalima pagrįsti nė vienu iš reglamentu „Dublinas III“ siekiamų tikslų.

51 Iš tiesų, jeigu valstybėms narėms būtų uždrausta pasinaudoti reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta teise tokiomis kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje aplinkybėmis, prašytojo, kuris nelaukė, kol bus galutinai išnagrinėtas jo prašymas, ir išvyko į kitą valstybę narę nei ta, kurioje pateikė tokį prašymą, padėtis tuo atveju, jeigu jį atsiimtų atsakinga valstybė narė, būtų palankesnė nei prašytojo, kuris sulaukė, kol jo prašymas bus baigtas nagrinėti atsakingoje valstybėje narėje.

52 Toks aiškinimas galėtų paskatinti trečiųjų šalių piliečius ir asmenis be pilietybės, pateikusius tarptautinės apsaugos prašymus vienoje valstybėje narėje, vykti į kitas valstybes nares ir taip sukeltų antrinį judėjimą, kuriam konkrečiai siekiama užkirsti kelią reglamentu „Dublinas III“, jame įtvirtinant vienodus atsakingos valstybės narės nustatymo mechanizmus ir kriterijus.

53 Remiantis tuo, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, jog reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad valstybė narė gali pasinaudoti teise išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytoją į saugią trečiąją šalį ir po to, kai vykstant atsiėmimo procedūrai pagal šį reglamentą pripažino esanti atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo, kurį pateikė prašytojas, o vėliau šis prašytojas išvyko iš šios valstybės narės prieš priimant sprendimą dėl jo pirmo tarptautinės apsaugos prašymo esmės, nagrinėjimą.

Dėl antrojo klausimo

54 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją nedraudžiama išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytojo į saugią trečiąją šalį, jeigu valstybė narė, perduodanti minėtą prašytoją atsakingai valstybei narei, per atsiėmimo procedūrą nebuvo informuota nei apie tokios valstybės narės teisės aktus, kuriais reglamentuojamas prašytojų išsiuntimas į saugias trečiąsias šalis, nei apie šioje srityje kompetentingų institucijų taikomą praktiką.

55 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Vengrijos teisės aktuose įtvirtinta tarptautinės apsaugos prašymų, teikiamų prašytojų, atvykusių į Vengriją iš Serbijos, pagal šiuos teisės aktus laikomos saugia trečiąja šalimi, ir nepateikusių tarptautinės apsaugos prašymo šioje trečiojoje šalyje, nepriimtinumo prezumpcija.

56 Šiomis aplinkybėmis pirmiausia reikia priminti, kad, vykstant atsiėmimo procedūrai, pagal reglamentą „Dublinas III“ atsakinga valstybė narė neprivalo informuoti perduodančiosios valstybės narės apie savo nacionalinės teisės aktų, kuriais reglamentuojamas prašytojų išsiuntimas į saugias trečiąsias šalis, turinį ar apie savo administracinę praktiką šioje srityje.

57 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad nacionalinė teisė ir praktika, susijusi su saugios trečiosios šalies sąvoka, neturi reikšmės nustatant atsakingą valstybę narę ir perduodant atitinkamą prašytoją į šią valstybę narę.

58 Taip pat pažymėtina, kad nors pagal Direktyvos 2013/32 38 straipsnio 5 dalį reikalaujama, kad valstybės narės periodiškai praneštų Komisijai apie trečiąsias šalis, kurioms taiko saugios trečiosios šalies sąvoką, šioje direktyvoje atsakingai valstybei narei nenustatyta pareiga atsiimant prašytoją informuoti perduodančiąją valstybę narę apie savo teisės aktus, kuriais reglamentuojamos saugios trečiosios šalys, ar apie šioje srityje kompetentingų institucijų taikomą praktiką.

59 Galiausiai reikia konstatuoti, kad dėl to, jog atsakinga valstybė narė neinformuoja perduodančiosios valstybės narės apie savo teisės aktus apie savo teisės aktus dėl saugių trečiųjų šalių ir apie šioje srityje taikomą administracinę praktiką, nepažeidžiama prašytojo teisė į veiksmingą teisių gynimo priemonę, jeigu jis nesutinka su sprendimu dėl perdavimo ir sprendimu dėl tarptautinės apsaugos prašymo.

60 Dėl sprendimo dėl perdavimo pažymėtina, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnį prašytojas turi teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę ir gali pateikti teismui skundą dėl sprendimo dėl perdavimo faktinių ir teisinių pagrindų arba prašyti jį peržiūrėti.

61 Vykstant prašytojo atsiėmimo procedūrai, kadangi atsakinga valstybė narė neprivalo informuoti perduodančiosios valstybės narės apie savo galiojančius teisės aktus, kuriuose numatyta tarptautinės apsaugos prašymų, kuriuos pateikia prašytojai, atvykę į ją iš šalies, pagal šiuos teisės aktus laikomos saugia trečiąja šalimi, nepriimtinumo prezumpcija, dėl šios informacijos nepateikimo negali būti pažeistos prašytojo teisės.

62 Be to, kiek tai susiję su sprendimu dėl tarptautinės apsaugos prašymo, atsakingoje valstybėje narėje prašytojas pagal Direktyvos 2013/32 46 straipsnį turi teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę, kuria gali naudotis šios valstybės narės teisme, kad apskųstų sprendimą, pagrįstą nacionalinės teisės nuostatomis dėl saugių trečiųjų šalių, remdamasis, atsižvelgiant į konkrečią situaciją, šios direktyvos 38 ar 39 straipsniais.

63 Remiantis tuo, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, jog reglamento „Dublinas III“ 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją nedraudžiama išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytojo į saugią trečiąją šalį, jeigu valstybė narė, perduodanti minėtą prašytoją atsakingai valstybei narei, per atsiėmimo procedūrą nebuvo informuota nei apie tokios valstybės narės teisės aktus, kuriais reglamentuojamas prašytojų išsiuntimas į saugias trečiąsias šalis, nei apie šioje srityje kompetentingų institucijų taikomą praktiką.

Dėl trečiojo klausimo

64 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, kai tarptautinės apsaugos prašytojas atsiimamas, jo prašymo nagrinėjimo procedūrą reikia atnaujinti nuo etapo, kuriame atsakingos valstybės narės kompetentingos institucijos ją nutraukė.

65 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, pirma, reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje reikalaujama, kad atsakinga valstybė narė užtikrintų, jog tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimas būtų „užbaigtas“. Tačiau joje nereikalaujama, kad ši valstybė narė atnaujintų tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą nuo konkretaus etapo.

66 Iš tiesų reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalies antra pastraipa, kiek joje reikalaujama, kad prašytojas turėtų teisę paprašyti, kad dėl jo tarptautinės apsaugos prašymo būtų priimtas galutinis sprendimas, nesvarbu, ar jis būtų priimtas per procedūrą, kuri buvo nutraukta, ar per naują procedūrą, kuri neturi būti laikoma vėlesniu prašymu, siekiama užtikrinti, kad prašytojo pateiktas prašymas būtų išnagrinėtas ir šis nagrinėjimas atitiktų pirmo prašymo nagrinėjimo pirmojoje instancijoje

reikalavimus, numatytus Direktyvoje 2013/32. Tačiau šia nuostata nei nustatoma, kaip turi būti atnaujinta procedūra tokiomis aplinkybėmis, nei užkertamas kelias atsakingai valstybei narei pripažinti prašymą nepriimtinu.

67 Antra, Direktyvos 2013/32 28 straipsnio 2 dalies paskutinėje pastraipoje aiškiai numatyta, kad valstybės narės gali leisti už nagrinėjimą atsakingai institucijai pirmojoje instancijoje atnaujinti nagrinėjimą nuo to etapo, kuriame jis buvo nutrauktas, tačiau nenustatyta tokia pareiga.

68 Remiantis tuo, kas išdėstyta, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti, jog reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, kai tarptautinės apsaugos prašytojas atsiimamas, nereikalaujama jo prašymo nagrinėjimo procedūros atnaujinti nuo etapo, kuriame ji buvo nutraukta.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

69 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad valstybė narė gali pasinaudoti teise išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytoją į saugią trečiąją šalį ir po to, kai vykstant atsiėmimo procedūrai pagal šį reglamentą pripažino esanti atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymo, kurį pateikė prašytojas, o vėliau jis išvyko iš šios valstybės narės prieš priimant sprendimą dėl jo pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo esmės, nagrinėjimą.**

2. **Reglamento Nr. 604/2013 3 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją nedraudžiama išsiųsti tarptautinės apsaugos prašytojo į saugią trečiąją šalį, jeigu valstybė narė, perduodanti minėtą prašytoją atsakingai valstybei narei, per atsiėmimo procedūrą nebuvo informuota nei apie tokios valstybės narės teisės aktus, kuriais reglamentuojamas prašytojų išsiuntimas į saugias trečiąsias šalis, nei apie šioje srityje kompetentingų institucijų taikomą praktiką.**

3. **Reglamento Nr. 604/2013 18 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad tuo atveju, kai tarptautinės apsaugos prašytojas atsiimamas, nereikalaujama jo prašymo nagrinėjimo procedūros atnaujinti nuo etapo, kuriame ji buvo nutraukta.**

Parašai.